

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/17/2023
Identifikačné číslo spisu:	1613215734
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1613215734.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne X. Y., narodenej XX. M. XXXX, C., V. C. XXXX/X, zastúpenej splnomocnenkyňou KUTAN & PARTNERS s. r. o., Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Štúrova 4, IČO: 36 861 308, proti žalovaným 1/ Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653 (predtým ako žalovaná 5/), zastúpenej splnomocnenkyňou AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., Martin, P. O. Hviezdoslava 10625/23B, IČO: 36 865 036, 2/ ZIVNA, s.r.o., Bratislava, Sibírska 1604/61, IČO: 47 241 870 (predtým ako žalovaná 6/), o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 6C/456/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. júla 2022 sp. zn. 6Co/259/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovanej 2/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Žalobkyňa j e povinná zaplatiť žalovanej 1/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. februára 2019 č. k. 6C/456/2013-759 zamietol žalobu voči terajším žalovaným 1/ a 2/ (pôvodne v konaní označeným ako žalovaní 5/ a 6/) a priznal im voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; konanie voči pôvodným žalovaným 1/ až 4/ zastavil a priznal im voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozsudok právne zdôvodnil ustanoveniami § 80 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), § 137 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a § 39, 40a, 49a, § 123 a § 124 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou, pôvodne podanou proti žalovaným 1/ až 5/, domáhala určenia, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území D.. V priebehu konania podala návrh na pripustenie vstupu do konania spoločnosti ZIVNA, s.r.o. ako žalovanej 6/ z dôvodu, že táto spoločnosť na dobrovoľnej dražbe

konanej 12. septembra 2014 vydražila spornú nehnuteľnosť; tomuto návrhu súd prvej inštancie vyhovel. Čo do určenia vlastníctva zobrala žalobu späť proti žalovaným 1/ až 5/ a súd prvej inštancie preto konanie proti žalovaným 1/ až 4/ zastavil a v konaní pokračoval so žalovanými 5/ a 6/, keďže uznal dôležité dôvody, pre ktoré žalovaná 5/ nesúhlasila so späťvzatím žaloby. Podľa žalobkyne k uzavretiu prvej kúpnej zmluvy, ktorou boli nehnuteľnosti žalobkyne prevedené na pôvodných žalovaných 1/ a 2/ došlo v rozpore so zákonom, keďže neexistoval úmysel žalobkyne odpredať svoje nehnuteľnosti a jej splnomocniteľ K. V. konal protiprávne a z toho dôvodu aj dražba prebehla neplatne, pretože nemohlo dôjsť k prevodu nehnuteľností zo žalovaných 3/ a 4/ na žalovaného 6/. Svoje tvrdenia, že plná moc udelená K. V. i prvá kúpna zmluva uzatvorená K. V. ako splnomocnencom, boli v rozpore so zákonom, resp. zákon obchádzali alebo boli v rozpore s dobrými mravmi, žalobkyňa v konaní ničím nepreukázala. V priebehu troch rokov plynúcich od udelenia plnej moci, resp. od uzavretia prvej kúpnej zmluvy, žalobkyňa nenamietala a nedomáhala sa neplatnosti ňou udelennej plnej moci. Súd prvej inštancie vyhodnotil plnú moc udelenú žalobkyňou splnomocnencovi K. V. ako platnú a uzavretú v súlade so zákonom a následne za platnú vyhodnotil aj prvú kúpnu zmluvu uzavretú splnomocnencom žalobkyne s pôvodnými žalovanými 1/ a 2/. Zaoberal sa aj otázkou dobromyseľnosti žalovanej 6/ a dospel k záveru, že je potrebné uprednostniť ochranu jej dobrej viery ako nadobúdateľa predmetných nehnuteľností pred ochranou vlastníckeho práva žalobkyne ako pôvodnej vlastníčky týchto nehnuteľností. Žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Podanou žalobou obchádzala zákon, keďže nevyužila všetky dostupné procesné prostriedky právnej ochrany v zákonom určených lehotách, čím došlo k zásahu do právnej istoty tretích osôb. Žalovaná 6/ sa stala vlastníkom sporných nehnuteľností udelením právoplatného príklepu v dobrovoľnej dražbe konanej 12. septembra 2014, pričom otázku platnosti dobrovoľnej dražby v tomto konaní posudzovať nemožno (a to ani ako otázku prejudiciálnu), pretože táto otázka môže byť len predmetom osobitného konania vyvolaného podľa ust. § 21 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k žalovanej 5/ žalobu zamietol z dôvodu, že táto nebola v konaní pasívne legitimovaná, keďže nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalovaných 5/ a 6/ v spore v plnom rozsahu a zavinením zastavenia konania proti žalovaným 1/ až 4/ zo strany žalobkyne.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 13. júla 2022 sp. zn. 6Co/259/2019 podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby voči pôvodným žalovaným 5/ a 6/ a súvisiacom výroku o náhrade trov konania potvrdil. Potvrdenie rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Odvolací súd poukázal na to, že aj keď súd prvej inštancie dospel k záveru o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, tento záver sám o sebe nemal zásadný vplyv na vecnú správnosť preskúmaného rozsudku, keďže sa súd prvej inštancie žalobou žalobkyne meritórne zaoberal a v odôvodnení rozsudku sa vysporiadal so všetkými relevantnými tvrdeniami žalobkyne (neplatnosť plnej moci udelenej K. V., neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorou K. V. ako splnomocnenec previedol sporné nehnuteľnosti na pôvodných žalovaných 1/ a 2/). Námitka žalobkyne, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 18. decembra 2012 sp. zn. 2MCdo/20/2011, by bola relevantná jedine v prípade, ak by žalobkyňa v konaní preukázala, že v čase konania namietanej dražby bola vlastníčkou sporných nehnuteľností. Žalobkyňa však vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam stratila už v dôsledku prvej kúpnej zmluvy uzavretej splnomocnencom žalobkyne s pôvodnými žalovanými 1/ a 2/, ktorú súd prvej inštancie posúdil ako platnú, čo žalobkyňa nespochybnila. K námitkam žalobkyne ohľadom nevykonania ňou navrhovaných dôkazov uviedol, že pre potreby rozhodovania o žalobe žalobkyne súd prvej inštancie vykonal a vyhodnotil všetky relevantné dôkazy a žalobkyňou navrhované dôkazy nemali žiadnu relevanciu k uplatnenému nároku, nakoľko ani výsluch žalovanej 6/ a ani úverový spis o úvere poskytnutom pôvodným žalovaným 3/ a 4/ neboli spôsobilé osvedčiť vlastnícke právo žalobkyne k spornej nehnuteľnosti, resp. preukázať jej skutkové tvrdenie, že plná moc udelená K. V., na základe ktorej previedol nehnuteľnosti na pôvodných žalovaných 1/ a 2/, je neplatná, čím je neplatná aj kúpna zmluva, ktorou sporné nehnuteľnosti previedol. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a vecne

úspechom pôvodných žalovaných 5/ a 6/ v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie. Dovolanie odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ CSP (nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu). Žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku, keďže odvolací súd vôbec nereagoval na jej podstatné námietky prednesené tak v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní. Záver odvolacieho súdu, že konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nemalo samo osebe zásadný vplyv na vecnú správnosť rozsudku, je nesprávny a rozporný so zákonnou požiadavkou na presvedčivosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia, a to najmä v prípade, ak ide o procesnú podmienku, ktorá by sama osebe bola dôvodom na zamietnutie žaloby; odvolací súd mal zodpovedať otázku naliehavého právneho záujmu žalobkyne. Tvrdenie odvolacieho súdu, že žalobkyňa nenamietala platnosť prevodov nehnuteľností, je nesprávne. Žalobkyňa počas konania tvrdila, že bola vlastníčkou sporných nehnuteľností v čase konania dobrovoľnej dražby, nižšie súdy však nerešpektovali uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012 sp. zn. 2MCdo/20/2011 a odmietli sa touto kľúčovou otázkou zaoberať a vykonať navrhované dôkazy. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko bol povinný riadiť sa závermi vyslovenými v uznesení veľkého senátu najvyššieho súdu z 27. apríla 2021 sp. zn. 1VOBdo/2/2020 ohľadne možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Právne závery uvedené v tomto rozhodnutí veľkého senátu sú plne aplikovateľné na prejednávajúcu vec, keďže žalovaná 6/ nadobudla nehnuteľnosti na základe príklepu v dobrovoľnej dražbe od nevlastníka, pretože všetky predchádzajúce prevody nadväzujúce na neplatný prevod vlastníckeho práva zo žalobkyne sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so závermi uznesenia veľkého senátu najvyššieho súdu, keď uprednostnil ochranu dobrej viery nadobúdateľa pred ochranou vlastníckeho práva žalobkyne.

4. Žalovaná 1/ sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnila s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu a navrhla dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť.

5. Žalovaná 2/ sa k dovolaniu nevyjadrila.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolací súd, vychádzajúci z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 CSP (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaním v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona,

ktorého sú súčasťou.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

11. Žalobkyňa namietala, že odvolací súd nereagoval na jej podstatné námietky prednesené tak v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní. Odvolací súd mal zodpovedať otázku naliehavého právneho záujmu žalobkyne.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14. K odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

15. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona (§ 420 písm. f/ CSP) sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnilo (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020).

16. V danej veci je zrejmé, že žalobu žalobcu posúdili nižšie súdy ako neopodstatnenú z dôvodov podrobne uvedených v odsekoch 1 a 2 tohto uznesenia. Nemožno súhlasiť s názorom dovolateľky, že odvolací súd sa nezaoberal námietkou naliehavého právneho záujmu. K tejto otázke uviedol, že aj keď súd prvej inštancie dospel k záveru o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, tento záver sám o sebe nemal zásadný vplyv na vecnú správnosť preskúmaného rozsudku, keďže sa súd prvej inštancie žalobou žalobkyne meritórne zaoberal a v odôvodnení rozsudku sa

vysporiadal so všetkými relevantnými tvrdeniami žalobkyne. Zjednodušene povedané, odvolací súd mal za to, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení tu je (na rozdiel od súdu prvej inštancie), toto konštatovanie však nemalo vplyv na konečné rozhodnutie súdu prvej inštancie, pretože tento posudzoval vec i meritórne.

17. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie odôvodnili svoje rozhodnutia podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlili tak všeobecné právne úvahy, ktoré mali na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu, ktoré boli preukázané dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie.

18. Dovolací súd považuje za potrebné ešte poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Pokiaľ by mal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívať v tom, že sa nevysporiadal s niektorou podstatnou odvolacou námietkou, musí dovolateľ v dovolaní uviesť, o ktorú konkrétnu odvolaciu námietku išlo a prečo ju považuje za podstatnú pre rozhodnutie vo veci. Dovolací súd nemôže vykonávať komplexný prieskum všetkých odvolacích námietok (de facto nové odvolacie konanie).

20. Dovolací súd dáva dovolateľke do pozornosti ust. § 433 CSP, podľa ktorého, dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

21. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

22. Záverom dovolací súd uvádza, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017).

23. Prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP vyvodit' nemožno.

24. Dovolateľka v dovolaní uplatnila i dovolací dôvod predstavovaný nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 CSP).

25. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (a inak aj oboch ďalších písmen rovnakého paragrafu i odseku zákona), musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (questio iuris), teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku (questio facti). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine alebo iného predpisu považovaného za súčasť tzv. hmotného práva), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť pritom o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napádané dovolaním (ktoré by pri inom riešení otázky vyznelo inak). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej

nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

26. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 CSP je iba právna otázka majúca pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčový význam, teda ktorá by v prípade, že by ju odvolací súd vyriešil inak (než v dovolaní napadnutom rozhodnutí), nevyhnutne viedla k rozhodnutiu odvolacieho súdu odlišnému od rozhodnutia napadnutého dovolaním.

27. Žalobkyňou zadefinovaná „dovolacia/e“ otázka/y nemá znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Relevanciu z hľadiska tohto ustanovenia by predmetná otázka mohla mať iba vtedy, ak by výsledok jej riešenia odvolacím súdom predstavoval jediný dôvod, so zreteľom, na ktorý dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne.

28. Tu je potrebné si uvedomiť, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na závere (po skonštatovaní, že vo veci je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení), že (zjednodušene povedané), keď bola skonštatovaná platnosť prvej zmluvy, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníckeho práva, potom sú ďalšie prevody z hľadiska určenia vlastníckeho práva žalobkyne úplne irelevantné. Odvolací súd veľmi výstižne vyňal z tejto veci podstatu (zrejme i v snahe uviesť na pravú mieru závery súdu prvej inštancie). Skúmanie ďalších prevodov, dobromyseľnosti vydražiteľa bolo už nadbytočné (tak ako správne podotkol odvolací súd). Predmetom konania nebolo určenie, kto je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, ale určenie, či je jej vlastníkom žalobkyňa. Preto keď žalobkyňa formulovala otázky mimo otázky týkajúcej sa platnosti prvého prevodu (na ktorej rozhodnutie stálo a čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby), potom je nutné konštatovať, že žalobkyňou nastolená „dovolacia/e“ otázka/y, teda v okolnostiach daného sporu nemala určujúci význam.

29. Z obsahu dovolania nebola zrejماً taká právna otázka (ktorú by bolo možné podradiť pod dôvody prípustnosti podľa písm. nielen a/, ale aj b/ alebo c/ § 421 ods. 1 CSP, ktorá by mala byť predmetom dovolacieho prieskumu a od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

30. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že „dovolacia/e“ otázka/y, o ktorej je reč, nemala v prejednávanej veci znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (išlo v skutočnosti o otázku akademickú), v dôsledku čoho prípustnosť dovolania vyvodzovaná z tohto ustanovenia daná nebola.

31. Najvyšší súd preto dovolanie žalovanej podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP (ako neprípustné) odmietol.

32. Výsledok takto skončeného dovolacieho konania zavinila žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP per analogiam) a žalovaným 1/ a 2/ vznikol voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovanej 2/ však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože jej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.